

[Lilli Gyldenkilde]

Jeg spurgte tidligere i debatten både det radikale venstre og socialdemokratiet, om de var villige til at betale de nye politikker, som der nu er lagt op til skal laves i EF. Jeg kunne forstå på udenrigsministeren, at han syntes, det var meget morsomt, at vi var så optaget af, hvem der skulle betale de nye politikker. Det er klart, det er vi. Vi står midt i en valgkamp med socialdemokratiet og ikke mindst de radikale, som havde en årsmødebeslutning om, at man ikke skulle gå med til forhøjelse af pengene til EF. De går alligevel hen og gør det. Vi vil gerne have at vide, om de nye politikker, der nu er lagt til rette, fremover i den kommende 5 års periode skal finansieres ved hjælp fra socialdemokratiet og det radikale venstre. Intet svar vil selvfølgelig også være et svar.

Jeg er lidt ked af, at hr. Erhard Jakobsen er gået – men debatten har jo været lang – for han er vel den eneste, der har været prisværdig ærlig, hvilket han jo som oftest er, når han siger, hvad det her handler om.

Han gav mig ikke ret i, at den redegørelse, vi har fået, var en tynd kop te, men han sagde ganske klart, at den hvilede på det grundlag, den kunne hvile på, eftersom det var et regeringsflertal, der var i splid med sig selv, der skulle aflevere den.

Det kom også tydeligt til udtryk i, hvad hr. Brusvang sagde heroppefra, da han satte stærke spørgsmålstegn ved vetoretten, og det, hr. Kofod-Svendsen sagde heroppefra, nemlig at kulturpolitik overhovedet ikke skulle have med EF at gøre, til trods for at udenrigsministeren giver udtryk for, at de nye politikker bl.a. drejer sig om nogle af de ting, ikke mindst på kulturområdet.

Jeg kan godt forstå, at det er ganske svært at sige ret meget fornuftigt om det.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Jeg vil gerne ganske kontant svare fru Lilli Gyldenkilde: selvfølgelig er vi parate til at betale de aktiviteter, som vi selv skal være med til at beslutte, men selvfølgelig kun dem, vi selv er med til at beslutte.

Om dette med arbejdsløsheden og arbejdstiden vil jeg sige, at en af de nye grunde, jeg nu har fået for, at SF ikke vil stemme for vores dagsorden, er altså, at regeringen gør det. Det er frit for alle her i folketinget at

tage stilling til, om de vil stemme for vores dagsorden, og regeringen eller dele af regeringspartierne har altså i dag meddelt, at de vil stemme for. Det er de hjertelig velkomne til, men det har ikke ændret på indholdet af dagsordenen for vort vedkommende.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Vi har jo forskellige udtryksformer. Nogle gør det nogle gange med flegma, nogle gør det nogle gange med arrogance; jeg vil så gøre det med en vis form for frækhed.

Det handler jo ikke om, at det er regeringens holdning og dens argumentation, der er baggrunden for, at SF ikke vil stemme for dagsordenen. Det ved hr. Ivar Nørgaard også godt. Det er for billigt at stå og sige, hr. Ivar Nørgaard. Det handler om, at vi er uenige i indholdet af det, der hidtil er kommet fra EF på dette område. Vi har sagt nej i markedsudvalget, fordi den rapport, der kom, og som det videre arbejde skal bygge på, i bedste fald drejede sig om deltid og fleksibilitet på arbejdsmarkedet. Vi går altså ind for arbejdstidsnedsættelse, og vi støtter fagbevægelsen i, at de skal have en arbejdstidsnedsættelse i første omgang til 35 timer. Vi kan ikke samtidig blæse og have mel i munden. Jeg ved godt, at socialdemokraterne har prøvet på det nu i årevis, men jeg ved også, at den heller ikke går i længden.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg skal blot understrege som en kommentar til hr. Ivar Nørgaards bemærkninger, at når VS stemmer imod den socialdemokratiske dagsorden, er det naturligt, fordi den i sit indhold er helt og aldeles uspiselig og uacceptabel set fra vores synspunkt. Så enkelt kan det siges.

Men jeg vil dertil føje, at når dele af den borgerlige regeringspartier kan stemme for denne dagsorden, skyldes det nok, at hr. Ivar Nørgaard ikke har kunnet forklare, hvori bl.a. spørgsmålet om arbejdstiden og indsatsen mod arbejdsløsheden i virkeligheden skal udmøntes i forbindelse med denne dagsorden, og at de borgerlige partier uhindret har kunnet fortolke dagsordenen som en reel eller i hvert fald indirekte opbakning af en